

Eddi Anter

Kumbara

DESTEK YAYINLARI: 480

EDEBİYAT: 168

KUMBARA / Eddi ANTER

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun

Editör: Aslı Bahşi

Kapak Tasarım: İlknur Muştu

Sayfa Düzeni: Cansu Poroy

Goa Basım Yayın: 2007

Destek Yayınları: Ağustos 2014

Yayıncı Sertifika No: 13226

ISBN 978-605-4994-84-7

© Destek Yayınları

İnönü Cad. 33/4 Gümüşsuyu Beyoğlu / İstanbul

Tel: (0) 212 252 22 42

Fax: (0) 212 252 22 43

www.destekyayinlari.com

info@destekyayinlari.com

[facebook.com/ DestekYayinevi](https://facebook.com/DestekYayinevi)

twitter.com/destekyayinlari

Deniz Ofset - Nazlı Koçak

Sertifika No. 29652

Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad.

Odin İş Mrk. B Blok No. 403/2

Zeytinburnu / İstanbul

Eddi ANTER

Kumbara

Erkek için aşk yoksa, kadın kumbara demektir.

Bu romandaki bazı dönemsel olaylar ve mekân adları dışında bahsi geçen karakterler, onların isim ve özellikleri ve de yaşananların tamamı hayal ürünüdür.

Kendinizden gördüğünüz her şey inandırıcı gelebilir.
Ancak inandırıcı bulduğunuz herhangi bir şey de gerçek olmayabilir.

Yalnız Tanrı gerçektir...

Hayatımın gerçeği ve tek aşkı Etel'e:
Sen beni istediğin müddetçe yanındayım.
Hiçbir beklenti olmadan, karşılıksız...
Biliyorum ki sen var olduđun için ben de varım.

“Aşk ölüyü diriltir, padişahı kul eyler...”
Mevlana

Bu kitabı tüm sevenlere, sevilenlere, sevdiğini zannedenlere, sevildiğine inananlara, sevgiye ihtiyaç duyanlara, sevgisiz kalanlara, karşılıksız sevgi bulanlara, aşkı arayanlara, aşkı keşfedenlere, âşık olunan kişilere armağan ediyorum.

Ne mutlu hepimize ki sevginin ve aşkın öyle veya böyle tadını almışsınız. Kalbinizin atışının değiştiğini fark ediyorsanız, gördüğünüz biri sizi heyecanlandırıyorsa, bacaklarınız titriyorsa korkup kaçmayın, üzerine gidip tadını alın. Doya doya yaşayın. Aşk her şeyden güzel ve üstündür. Başı, ortası veya sonunda olmak fark etmiyor, onun bir parçası olmak yetiyor. Siz ilgilenmiyorsanız, bana haber ulaştırın. Bırakın önünüze çıkıp değerlendirmeyeceğiniz hayatları ben yaşayayım.

Aşk nedir biliyor musunuz? Siz hiç âşık oldunuz mu? Olan bilir, beni anlar. Olmayanlar olunca anlayacaklar...

Şerefimize... Sevgiye ve hayata kadeh kaldırıyorum,

Esmeralda, Jülyet, Aslı, Leyla ve Şirin...

Evreni ve bizleri etkisi altına alan, sınır ve sınıf tanımayan güce içiyorum.

Tüm yaşanmış aşklara, yaşadıklarına ve yaşayacaklarına...

Her şey aşk için, âşık olabilmek ve olunabilmek için.

Tanrı'ya, Dionysos'a ve tüm tanrıçalara selam olsun.

Bizleri Quasimodo, Romeo, Kerem, Mecnun ve Ferhat gibi hissettiren kişilere...

Kim olduğunuzu biliyorsunuz...

TEŞEKKÜR

Yaradanıma bana verdiği ruh için...

Annem ve rahmetli babama verdikleri beden için...

Eşim Etel'e akıl, duygu, beden ve ruhumun, hem zıddı olduğu hem de onları tamamladığı için...

Çocuklarım Joelle, Rosalie ve Erol'a... Sıkılmadan, sabırla anlattığım her hikâyeye ve hayatıma renk kattıkları için...

Selim, Rahşan, Mia, Sasha, Sunny, Moris, Nazlı, Ceymi ve Elican'a yanımda oldukları için...

Bilge insan Vitali Antebi'ye hiç pes etmeden tutarlı olduğu için...

Öğretileri için Ahmet ve Bilge Şeker'e, Rav. Naftali Haleva'ya, Prof. Dr. Tarık Yılmaz'a, Uzm. Dr. Bedros Türabik'e, Yedikule Hastanesi personeli ve "sakinlerine"...

Tavsiyeleri için Av. Özgür Falcıoğlu, Koçlu Hukuk Bürosu avukatları Mustafa Kale ve sevgili dostum Uğur Koçlu'ya...

Beni "kumbara" kelimesiyle tanıştıran rahmetli Niso Arditi'ye...

Alaçatı Agrilia Cafe'de, Milonga gecelerinde dans edip bana ilham veren isimsiz tangoculara...

Pusulayı ilk tutan Mario Levi, Özcan Karabulut ve Yurdağül Erkoca'ya...

Bu yolda, el ele, benimle uygun adım yürüyen "Şampiyon" Pınar Sarp'a...

Karanlıkta, kaybolduğumu sandığım zaman, ışığı açan Yomi Rodrig, İzzet Antebi ve Sabit Akca'ya...

Övgüleriyle yazmamı destekleyen arkadaş, akraba ve dostlarıma...

Canıma can kattığınız için sonsuz teşekkürlerimle. Sizleri çok seviyorum.

Sağ olun, var olun. Zaten sizler var olduğunuz için ben varım.

Eddi Anter
5 Kasım 2007

BÖLÜM I

UYANIŞ

Dünyamızı yöneten, hayatlarımıza yön veren kimdir, nedir diye düşünmekten kendimi alamıyorum. Kimdi hepimize hükmeden? Sır neydi, neredeydi? Cevabını bilsem ileriye dönük ne yapacağım hakkında daha iyi fikir sahibi olabilirdim. Kim olduğumu düşündüm ve bulana kadar, kim olmadığımı da gözden geçirmiş oldum. Doğrusunu söylemek gerekirse bu beni çok yordu. Herhalde en kolayı, ne olduğumu bildiğimden, kendimi olduğum gibi kabullenmem olurdu. Ama iş görüldüğü kadar basit değildi, zordu, hem de çok zor.

Londra'da yaşayan kuzenimden geçen sene Sevgililer Günü münasebetiyle bir kart almıştım. Kapağında, sohbet eden on yaşlarında bir kız ile yaşıtı bir erkek çocuk resmedilmişti. İlk karede yer alan erkek çocuk elini açmış avucunda duran iki adet madeni parayı kıza gösterip, "Bahse girerim sende bu kadar yok" diyordu. Kız da cevabını avucunu açıp içinde duran üç tane parayı göstererek veriyordu. Erkek çocuk ardından ikinci karede cebinden bir kurbağa çıkarıp tekrar bahsini yineliyordu. "İddiaya girerim sende kurbağa yoktur!" dediğinde, kız her iki cebinden birer kurbağa çıkarıp, "Bunlar bana hediye geldi" diyerek iddiayı sonlandırıyor.

Artık sıkıntıdan ve sinirden patlamaya hazır olan erkek çocuk kızgınlıkla son karede şortunu indirerek kıza cinsel organını gösterip, "Hadi buna ne buyrulur? Sende bundan var mı?" diye sorduğunda cevabı kartın içinde yazılıydı. Kız eteğini kaldırıp, donunu indirmek zahmetine bile girmeden sadece kendi organına işaret etmekle yetiniyordu. "Ondan yok, ama bende olanla sendekinden istediğim kadar alabilirim!" diyerek tartışmaya son veriyordu.

Aptal kafam, işte o anda anlamam gerekiyordu hayatı kimin kontrol ettiğini. Ancak anlamazlıktan geldim, alternatifler ara-

dım, inkâr ettim, savaştım ve sonunda herkes gibi yorgun düştüm. Kabullenemedim nedense. Ağır geldi, ağırım gitti. Keşke demek istemiyorum fakat demem lazım. Keşke daha önce aklım başıma gelseydi ve bir an önce hayata atılsaydım. Oydu, evet, tüm hayatımı, aklımı, varımı yoğumu kontrol edecek olan, bana yön verecek olandı. O da kim mi? Adı mı ne?

“Vajina.”

Evet, aslında, arkadaş arasında, kızgın ve çaresizken, mahal- le kavgalarında, futbol maçları sırasında, ana avrat düz giderken kullandığımız, sizlerin de bildiği o iki harfli ayıp kelimedem bahsediyorum. Pek tabii, bu kelime yerine başka birçok kelime de seçebilirdim. Okulda duyduğum için ve kulağıma önemli bir Latince ad gibi geldiğinden vajinada karar kıldım. Zaten değerli, hem de çok değerli bir organ. Şöyle ki, bir kadın vücudunda olan uzuvların her biri tek tek kontes, düşes, prenses veya kraliçe ise, asalet konusunda vajina imparatoriçedir. Apışarası, dölyolu, dişilik organı, bacak arası, kuku, ön kapı, kedicik, ambar, kestane veya pıtık adları da aklımdan geçti.

İki harfli olan ve ağzımın alışık olduğu bir adı neden mi değiştirmek istedim? Aslında erkekler arasında kibar eşanlımları pek sık kullanılmıyor. Bu ayıp kelime, konu kızlara, kadınlara, bayanlara, hanımlara, hanımefendilere veya hanım evlatlarına gelince biraz terbiyesizlik seviyesine kaçıyor. Şimdi bunu okuyan birinin daha işin başında benim için edepsiz veya muaşeret kurallarını bilmez biri diye düşünmesini istemediğim için bu adı değiştirdim.

Bu organın hükümdar olduğunu, bana onun hükmedeceğini bilseydim ona boyun eğdim muhakkak. Katlanırdım onun kudretine ve kuvvetine fakat farkında değildim. Aklım sıra kimin daha kuvvetli olduğunu ona gösterecektim. Kimin kimi idare ettiğini öğretecektim. Keşke gücünü kabullenip onun kulu kölesi olsaydım. O gün bugündür keşke, eğer, belki ve ama kelimelerini sözlüğümden çıkarmaya karar verdim.

Kadının hâkimiyeti başlangıçtan, daha varoluşun ilk günün-

den beri bariz olarak ortadaymış. Yalnızca cesur olmakla kalmamış, üstüne üstlük kendisine suç ortağı olarak da erkeği yanına almış. O zaman bile erkeğin kafasının nerede olduğu açıkça görülebilir bir gerçek. “Bilgi ağacının meyvesinden yemeyeceksin” dendiğinde tam tersi söylenmişçesine kadın tadına bakmış ve yanındaki tek erkeğe de ikram etmiş. O da sorgulamadan boyun eğmiş ve yemiş. Nedendi acaba? İşte buyurun size tarih, işte bir başka hayat gerçeği...

Bunları nereden biliyorum diye soracaksınız. “Bar-mitzva”^{m1*} için ders almaya başladığımda anlatılan ilk konulardan biriydi. Biz onların yediği meyveyle karınlarını doyurmaya çalıştıkları gibi açlığımızı, cinsel dürtülerimizi doyurabiliyor muyuz merak ediyorum. Ben şahsen doyuramıyorum. Bu öyle bir açlık ki, besledikçe acıkıyor ve beni de yiyip bitiriyor. Ya sizleri? Bana yardımcı olun lütfen, belki de onu kendi halinde bırakıp onun isteklerini görmezden gelmeliyim. Ne dersiniz? Bu dürtülere öyle veya böyle karşı koymalıyım. Yapacak başka şey mi kalmadı Tanrı aşkına?.. Hayatımın bu en büyük buluşunu keşfedebileceğim gün neredeyse on altı yıldır cinsel ilişkide bulunmamıştım. Ayıptır söylemesi, ben iflah olmaz bir abazanım.

Abazanlıktan da yanıp tutuşuyorum, kafayı yemek üzereyim. Her an düz duvara tırmanabilir, beygirler gibi kişneyebilirim. Hayalarım kızarmış, hatta morarmış sanki, garip bir renk almış durumdalar. Daha ne diyebilirim ki? Ben mutsuz ve umutsuz bir bakirim. On beş yaşımı yeni bitirdim, on altıma girdim. Haftanın her günü bazen günde iki kez otuz bir çekiyorum (bilmeyenler için: masturbasyon yapıyorum, kibarcası kendi kendimi tatmin ediyorum). Arkadaşlar arasında şifreli konuşurken “tek atmak” diye bahsettiğimiz de oluyor.

Yalnız olduğumdan emin olduktan sonra uygun bir yer bulup tercihen arkadaşlar arasında el değiştiren mecmualarla tuvalete kapanıp bu işi hallediyorum. Başlayıp bitirmem neredeyse yarım

1. Musevilerde erkeklığe geçiş olarak bilinen 13. yaş töreni.

saat sürüyor. Her an yakalanma tehlikesi var ve bu aklımın bir köşesinde dururken yaptığım işe dikkatimi vermek zorlaşıyor. Fakat elimden geldiği kadar kendimi zorluyorum. Benim solucanı yılanı çevirip sonra tekrar solucan olana kadar gayret göstermezsem aklım fikrim hep onda kalıyor. Başka şey düşünemez ve yapamaz oluyorum. Ona asıldığımda, işini gördüğümde en azından kısa bir süreliğine normal hayatıma dönebiliyorum. Anlayacağınız soğuk duş almıyorsam, onu kalktıkça indiriyor, uyandıktıkça uyutuyorum.

Bu konuyu arkadaşlar arasında pek sık konuşur ve danışır, hatta işin doğrusu bunun dışında başka şeyler konuşmaz olduk. Karı kız konularında birbirimizle alay edip o kadar çok şakalaşıyoruz ki, çoğumuzun aynı durumdan mustarip olduğu apaçık ortada. Bir şekilde hemen bu bakırlığe, bu hastalığa çare bulmam gerekiyor, hem de acil olarak.

Tükürükle, sabunla veya annemin kremleriyle, sol elimle ya da sağ elimle, bazen alttan diğer zamanlar üstten, mümkün olan her çeşitlemeyi yaratıyorum. Her seferinde ayrı bir heyecan olsun diye. Oluyor da. İşe yarıyor yani. Resimlerde gördüğüm kadınları gözlerimi kapattığımda harekete geçirebiliyorum. Film gibi karşımda oynuyorlar. Siyah-beyaz da oluyorlar fakat çoğu zaman renkliler. Kendimi erkeklerin yerine koyup aynı mekânda, benzer ortamı yakalamaya çalışıyor ve elimden geldiğince işimi kısa tutuyorum. Uzatmanın anlamı ne? Yaptığım şey bariz olarak ortada ve istediğim sonuç da belli. Bir an önce işimi görmek, boşalıp patlatmak ve hemen temizlenip suç aletlerini ortadan kaldırmak. Havlu veya herhangi bir bez kullanmak yerine, evde bulunduğu tuvalet kâğıdıyla temizleniyorum. Bazen aşırı heyecandan kendimi kaybedip titrediğim de oluyor. O zaman yere fıskırıp sıçırıyor. Yer karolarında iz bırakmadan hemen siliyorum. Bu ortalığa saçılması, genelde ipe asılmaya^{1*} dört beş gün ara verdikten sonra oluyor.

Mecmualarımı sakladığım gizli bir yerim var. Bunun için du-

1. Argoda masturbasyon.

vardaki gömme dolabın arkasını kullanıyorum. Duvarın içi oyuk ve dar bir yer ancak ben kazmadım. Bulduktan sonra da kimseye söylemedim. Aslında oraya birkaç mecmuadan en sevdiğim görüntüleri keserek yarattığım bir resim albümünü de koyuyorum. Aynı sayfa üzerine sekiz dokuz pozu birbirine ekleyip yapıştırdım. Filmi bu şekilde çekmek daha kolay oluyor. Filmi çevirmek ve otuz biri çekmek yani.

Nasıl da heyecan veriyor o bilmediğim odalara girip o kadınlarla bir araya gelmek, anlatamam. Tanımadığım bir koltuğa uzanmak veya daha önceden görmediğim bir yatağa girmek, masada duran içkiden yudumlamak ve beni arzulayıp istemeleri tarifi garip bir duygu uyandırıyor. Konuştuklarını duyar gibi oluyorum. “Gel aşkım, otur kucağıma, erkeğim, serserim benim. Hayatımın erkeği, gel, sarıl bana, sev beni, ye beni” diyorlar. Her seferinde aynı odaya girmeyi veya aynı kadınla yatmayı sevmiyorum, hatta istemiyorum. Bir seferinde sarışın, diğerinde esmer olmasını tercih ediyorum. Bazen her ikisinin beraber geldiği oluyor. Kızıkları ortalıkta pek görmediğimden onları uzak tutuyorum. Memelerin büyüyüp küçülmesi, kalçaların genişleyip daralması, bacakların uzayıp kısılması beni daha fazla tahrik ediyor. Aynı kişi veya aynı mekân tekrar kafama girerse, o zaman bir şeyleri, mesela dekoru, mobilyaları, ışık ya da ses düzenini değiştiriyorum. Elimden geldiği kadar ve dayanabildiğim kadar tabii.

Babamın benden sakladığını zannettiği, seyahatlerinde aldığı, parlak sayfalı, renkli resimli mecmualara da baktığım oluyor. Çekmecesine geri koyarken bulduğum şekilde yerine bırakmaya özen gösteriyorum. İzinsiz aldığımı ve ne yaptığımı anlamasın diye. Nereden bilecek ki?

Okuldaki ahlak öğretmeni Meral Hanım’ın, evimizde çalışan yardımcı Şerife Ablanın da ziyaretime geldiği oluyor. Onların hareketlerini yavaşlatıp hızlandırmanın benim kontrolümde olduğunu bilmek beni nasıl da mutlu ediyor bir bilerseniz. Yalvaran yakaran bakışlarına aldırmandan öğretmenimin işini bitiriyorum.

Bir sonraki derste onu gördüğümde içimden pis pis gülerken onu hangi pozisyonlara soktuğumu tahayyül dahi edemeyeceğini düşünüyorum. Öyle ahım şahım biri olduğunu zannetmeyin çünkü değil. Üstelik de annem kadar yaşlı. Kırkına yakın olmalı fakat ötekilerin arasında en iyi olanı yine de o. Kürsüde otururken bacak bacak üstüne atıp malını mülkünü bizlere göstermeyi de çok sever. Ön sıralar bayağı popülerdir Ahlakçı Meral'in dersinde. Artık kalem düşürmek moda değil bu sene. Hele elindeki aynayı yanından geçerken, eteğinin altına tutup don giymediğini iddia edenler, bundan sonra aynı şeyi yapamayacaklar.

Okul hayatım tamamen değişiverdi. Anaokulunda mavi ve pembe önlüklerle cinsiyet ayrımı yapıldığını hayal meyal hatırlıyorum. İlkokulda ise kız veya erkek herkes siyah önlük giymek zorundaydı. Bazıları beyaz dantele benzer bir yaka takıyordu. Altıncı sınıftan bugünlere kadar hep A şubesinde sadece erkeklerle okudum. Şanslı olanlar C sınıfında kızlarla okumaya hiç ara vermeden devam ettiler. Sınıf sırf erkek olunca konuşma konuları, şakalar da farklı oluyor tabii. Bütün bunlar azaldı, hatta yok olmaya yüz tuttu diyebilirim.

Daha geçen seneye kadar birbirimize pandik atarken birden ki-bar beyefendilere dönüşmek zorunda kaldık. Pandik dediğim, sınıf içinde parmaklarını bir arkadaşının kışının alt kısmından yukarıya kadar hafifçe sürterek değdirmektir. İnsan acayip huylanırdı. Zevk almak söz konusu değildi ancak işin doğrusu, gafil avlanıp etrafındakilere alay konusu olmak biraz ağır geliyordu. Sözlüye bulunduğumuz yerde kaldıran hocaların dersinde tam otururken avucunu açık bir şekilde erkek arkadaşının oturacağı yere koyup elinin üzerine oturmasını beklemek de pandik sayılıyordu. Tam oturduğu anda ise anlamsız gülüşmelerin sonu gelmezdi. Sahi, hoca dedim de aklıma geldi. Öğretmenden hocaya birdenbire nasıl terfi ederler hiç bilmiyorum. Sekizinci sınıfın sonuna kadar hepsi öğretmenken liseye geçince değişiverdiler. Otomatik olsa gerek.

Erkekliğimizi keşfetmeye başladığımızda, ortaokul senelerinde birbirimize sorduğumuz sorular da farklıydı. O zamanlar en çok merak ettiğimiz konuların başında cinsel organlarımızın boyu geliyordu. Genelde on beş ile yirmi santim arasında duymaya alışık olduğum ölçü bazen yirminin üzerine de çıkardı. Böyle bir rakam ortaya atıldığında en azından alttan mı ölçüyorsun, üstten mi diye soran birileri hep çıkardı. Malum, üstten ölçtüğünde biraz daha uzun oluyordu. Kalkmış hali mi, inik hali mi diye soran saf arkadaşlar da yok değildi. Yirmi santimlik tek delikli kavalı inik halde düşünmek komik geliyor. Doğruluğunu teyit etmesini isteyen pek olmazdı. Sıkardı “göster” demek. Gösterirse de başka bir boyut, ruh hali olurdu.

İlk gösteren ile son gösteren arasında mutlaka bir boy farkı bulunurdu. Donunu hiç düşünmeden indiren kişi hep en cesuruydu. Fakat onun cinsel organını gördükten sonra kendine güvenip indireninki kesin daha büyük olurdu. “O da bir şey mi? Sen asıl benimkine bir bak!” deyip gösterirdi. Göstermeyenlerinkilerin ise açılanlar arasında bir boy, belki de en küçüğü olduğu hemen anlaşılırdı.

Aynı anda bir, iki, üç diye sayıp donları indirmek de olağandı. Bu durumda ilk yapılan, diğer kişinin organına bakıp sonradan kendi organını kontrol edip boyunu kıyaslamaktı. Aynaya baktığımda nasıl ki kendi cinsel organım olduğundan büyük ve kalın gözükiyorsa, aynı şekilde karşıda duran bir başkasına ait organın boyunda da yanılmak mümkündü. Uzayan iddialarda, ölçülme yolu tercih edilirdi. Biri diğerinden farklı boyda durmasına rağmen sonucun aynı çıktığı sıkça görülmüştür.

Ender de olsa cinsel organını tutup sallaya sallaya seyredenleri kovalamak da bu ritüellerin bir parçası olmuştur. Bu göstermelerde esas olan, en az üç kişinin bir arada bulunmasıydı. Bilirsiniz ya, iki kişi kuytu yerlerde birbirlerine organlarını gösterip gülüyorlarsa başka şekilde yorumlanmaya açık olabiliyordu. Yapmamakta fayda vardı.